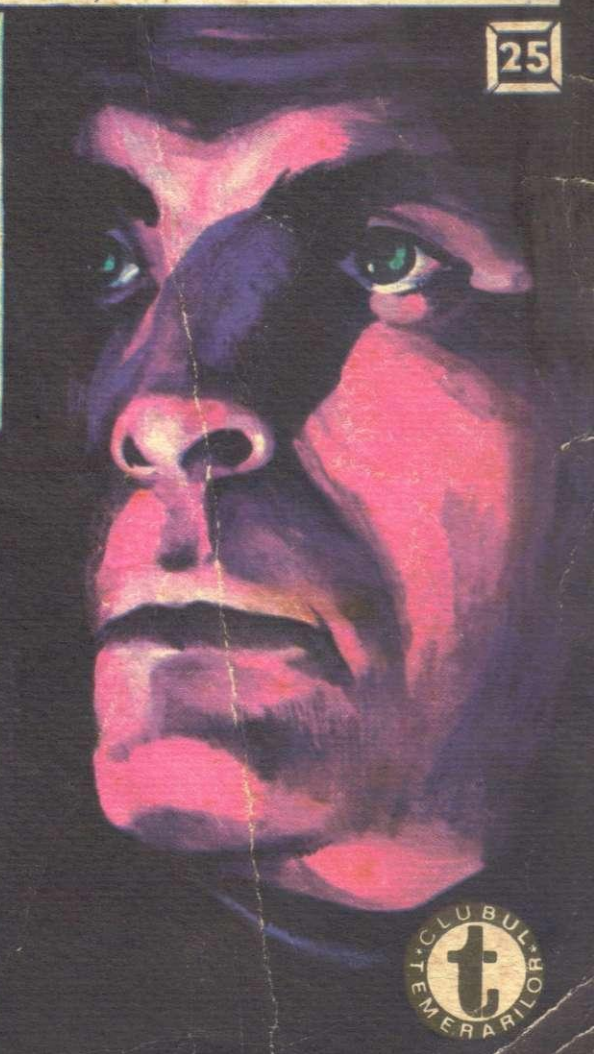

MIRCEA RADINA

STRADA Z, NUMĂRUL 4...

25

M I R C E A R A D I N A

STRADA Z, NUMĂRUL 4...

STRADA Z, NUMĂRUL 4...

STRADA Z, NUMĂRUL 4...

STRADA Z, NUMĂRUL 4...

STRADA Z, NUMĂRUL 4...

STRADA Z, NUMĂRUL 4...

EDITURA TINERETULUI

Coperta de IONESCU DUMITRU

ATAC NOCTURN

După ce coborî din autobuz, locotenentul Mihai Podaru apucă la dreapta, pe strada Z și, pentru că soarele revărsa peste oraș torente de arșiță, grăbi pasul să ajungă cît mai repede acasă.

Strada Z, o străduță strîmtă și întortocheată, lipsită de pomi și de spații verzi, lungă de cîteva sute de metri, nu arăta trecătorului clădiri deosebite. Dimpotrivă, curțile mici și casele îngrămădite lăsau impresia că oamenii de aici veniseră cîndva, cu mulți ani în urmă, mulțumindu-se cu un petic de pămînt, care să le ofere posibilitatea întocmirii unui adăpost, și unul de cer, pe care să-și odihnească privirile.

Sirena fabricii din apropiere sună încetarea lucrului și, în același timp, începerea unui nou schimb. Ofițerul privi acoperișul halei mari, pe care era instalată sirena. Hala nu depășea cu mult înălțimea caselor din jur. La etaj avea geamuri mari, sclipind în lumina soarelui. Exista o poartă pe strada Z, ieșire mai dosnică, prin care chiar acum începeau să iasă muncitorii din schimb, grăbindu-se spre stația de autobuz.

Locotenentul se pregăti să traverseze strada. Înainte de aceasta, își ridică privirile mecanic, ca de fiecare dată

cînd trecea prin acest loc, spre îngrămădirea de cuiburi de rîndunici, toate clădite sub micul brîu de beton cu care se termina peretele din spate al casei de la numărul 4. Erau acolo zeci de cuiburi și o larmă, și o bătaie de aripi...

Lăstunii se roteau în zboruri frînte, ondulate, de o grație incomparabilă, cu aripile perfect întinse, ca niște avioane în miniatură.

Îi plăceau nespus ființele acelea mici, atît de bine organizate, poate și din cauză că el, aviator fiind, descifra în zborurile lor fulgerătoare și ceva din măiestria unor piloți, așa cum poate îi vor crea viitorii ani.

Înainte de a-și desprinde privirea din lumea aceasta care nu cunoștea inerția, reținu involuntar un amănunt ce-i rămase în minte fără să-și dea seama de ce : sus, cam la un metru și jumătate sub brîul de beton, în perete, se zărea golul unei cărămizi dislocate, așa cum se văd de obicei în ziduri pe unde ies burlanele de la godinuri.

Trecînd strada, ochii lui înregistrară fugar și aspectul casei de la numărul 4. Scrisul de pe tăblița dată cu var, pe care odinioară se putea citi cu ușurință *Paul Adamache*, se deslușea acum cu greu.

În curte, la umbra caisului, așezat pe un șezlong, stătea bătrînul. Se cunoșteau ; îl vizitase de multe ori. Paul Adamache avea în jurul a optzeci de ani și o pasiune : șahul. Poate prin intermediul celor 32 de piese minuscule

— misterioasă calitate de a smulge creierului infinite soluții — se apropiaseră atât de repede, se crease între ei o afinitate reciproc sinceră, în care domina respectul tânărului față de octogenar, ca și al bătrînului față de tînăr. Mai mult, Adamache, pensionar militar — fusese ofițer de carieră — vorbea și acum cu înflăcărare de anii tinereții, care-și mai trimiteau încă îndepărtata lor lumină în privirile sale limpezi.

Aplecat puțin sub povara anilor, cu părul alb ca zăpada înflorită de ger, Adamache abia se ținea pe picioare. Aceasta pentru că, în urmă cu cîțiva ani, suferise o congestie cerebrală care-i provocase pareza mîinii și piciorului stîng.

Pe locotenentul Podaru îl uimea însă — atunci cînd stătea de vorbă cu vîrstnicul său amic, sau cînd își disputau înțîietatea într-o partidă de șah — luciditatea acestuia, cunoștințele și îndeosebi faptul că, în ciuda vîrstei înaintate, Adamache nu renunțase la o viață activă, cu toată infirmitatea care-l chinuia. Cîtea, scria — nimeni n-ar fi putut spune ce — purta corespondență, primea vizite aproape zilnic.

Salutîndu-l cu un zîmbet de departe, ofițerul zăbovi o clipă cu privirea pentru a prinde gestul — cîteva înclinări scurte din cap — prin care octogenarul îl chema „la o mică parolă“. De obicei, „mica parolă“ se transforma într-o „mică partidă“ de șah, apoi într-o discuție aprinsă despre arta militară, despre aviație. Bătrînul ar

fi vorbit ore în şir despre zborul aviatic, despre muzică, pictură, literatură.

Podaru îşi aminti de întâlnirea lor de ieri. Adamache, ca niciodată, îi pusese câteva întrebări ciudate : cum arată avionul de luptă supersonic, dacă n-are cumva o fotografie a aparatului, ce viteză maximă atinge, câţi oameni are la bord, întrebări care îl supuseseră pe tânărul ofiţer la adevărate suplicii, pentru a ocoli răspunsurile şi a-l face să înţeleagă că toate aceste date se numesc, în limbaj ostăşesc, „secrete militare“.

Adamache rămăsese cam înnegurat şi, pe cât observă locotenentul, din ochi nu i se risipise încă acea umbră, oarecum inexplicabilă pentru tânăr. Azi părea mai tras la faţă ca oricând. Îl invită, pe tăcute, să se așeze pe banca de lângă şezlong, unde Podaru se așeza ori de câte ori venea în vizită la bătrîn.

Ca niciodată, tabla cu 64 de pătrate albe şi negre nu mai era azi „al treilea interlocutor“.

— Bună ziua, domnule Adamache !

Îi spunea „domnule“ dintr-un impuls inexplicabil, poate fiindcă o auzise pe menajeră chemîndu-l așa.

— Bună ziua, tinere !

— Păreţi puțin supărat.

— Într-adevăr, păcătoasa asta de infirmitate. Imposibilitatea de a mă mișca îmi creează o stare insuportabilă. Îmi vine pur și simplu să...

Podaru îl privi uimit. Niciodată nu-l văzuse atît de deprimat, atît de plictisit de viaţă.

— Dacă aş putea să plec undeva... Înţelegi, am ajuns să nu mai suport această casă care a devenit pentru mine hidoasă ca un penitenciar.

Tînărul măsura cu ochii statura gîrbovită a bătrînului. Zărea un om prăbuşit în el, ajuns la răscrucea vieţii, poate cea din pragul sfîrşitului.

— Altădată îmi vorbeai ca un optimist. Nu înţeleg de unde această schimbare !

— Adevărat, confirmă Adamache după o scurtă ezitare. Adevărat...

Şi nu mai putu scoate nici o vorbă de la el. Locotenentul avu impresia să ochii octogenarului s-au aburit uşor.

Simţi nevoia să plece. Bătrînul îşi dădu şi el seama de aceasta şi se ridică greoi de pe şezlong, arborînd un zîmbet ciudat.

— Azi nici măcar la o parolă nu putem sta. Iartă-mă, tinere ! La revedere...

Plecă încetişor spre casă. Podaru nu încercă să-l sprijine. Era totdeauna refuzat.

Cu paşi uşori, ofiţerul ieşi în stradă, silindu-se să nu facă nici un zgomot cînd închise poarta.

Podaru intră în casă. Camera sa, largă şi răcoroasă, pe care o locuia numai de două luni, îl invită la odihnă.

Nu era însă obosit, cu toate că întreaga dimineață o petrecuse pe aerodrom ascultînd, o vreme, sfaturile maiorului Șoldan, comandantul de escadrilă, lîngă fuzelajul argintiu al avionului.

Decolase, aterizase, apoi decolase iar, tăind ca o suveică fulgerătoare stratul gros de nori cumulus care acoperise cerul aproape întreaga dimineață.

După ce deschise fereastra de la stradă, atît cît să poată pătrunde o fîșie de lumină, altfel oprită de hîrtia albastră, își dezbracă vestonul și rămase în maiou. Se trînti pe dormeză și deschise volumul lui Duhamel la pagina unde întrerupsese lectura seara trecută.

Cărțile, așezate peste tot — în raftul peretierei, pe șifonier, pe vitrină, chiar și în despărțiturile suportului vazei de flori — atrăgeau îndată atenția celui ce intra pentru înțîia dată în cameră. Erau din cele mai variate domenii : medicină, beletristică, istorie, filozofie, sport, încît cu greu i-ai fi ghicit preferințele.

Camera era însă destul de simplu mobilată, ca orice încăpere locuită de un tînăr.

Locotenentul, singur fiind, era mulțumit de această ambianță odihnitoare. Și totuși nu s-ar putea spune că i-ar fi surîs să ducă mult timp această viață, într-un fel austeră.

Pe pereți nu se zărea decît o litografie veche reprezentînd un cerber — o copie după Dellacroix — care purta, evident, patina multor ani ce trecuseră peste ea.

Citi toată după-amiaza. Abia spre seară se ridică și răsuci butonul aparatului de radio. Se transmitea concertul pentru pian și orchestră de Liszt. Ar fi fost în stare să-l asculte de zeci de ori, fără să simtă că timpul trece.

Începu să se întunece. Minutarele indicau ora opt și jumătate. Se apucă, în fugă, să se îmbrace.

La ora nouă trebuia să fie în centru, în fața cinematografului „Dunărea“. Stabilise împreună cu Emilia să vadă un film în premieră.

Se întâlniseră de multe ori, deși de la cunoștința lor nu trecuse vreme prea multă. Se cunoscuseră pe stradă. El o privise de departe, așa cum urmărește un tânăr o fată care atrage atenția prin ceva aparte. Ar fi vrut să-i arunce un surâs în treacăt sau chiar să-i vorbească ceva, dar acest mod de a acosta o fată i se părea pe cât de neobișnuit cu felul lui de a fi, pe atât de puțin politicos. Faptul că atunci când îi mai despărțeau doi-trei metri ea îi zîmbise, adresându-i o privire încurajatoare. Crezuse că zîmbetul a fost adresat altecuiva și întorsese capul să vadă cui ; constată că din spate nu venea nimeni. Și mai ciudat i se păruse faptul că i se adresase simplu, ca unei cunoștințe cu care nu se întâlnise de mult :

— S-ar părea că nu mă mai cunoști...

El înregistrează dintr-o singură privire ochii ei de un albastru intens, care se acordau perfect cu albul imaculat al

obrajilor, buzele armonios desenate cu un penel fin, trăsăturile reliefate parcă într-o marmură rară, părul — vîltoare arămie de inele și bucle — coafură nițel cam demodată, dar care se potrivea de minune chipului ei.

— Amintește-ți, ne-am cunoscut acum doi ani... La un bal... la Casa de cultură.

Tînărul ofițer rămăsese cu impresia că întîmplarea i-a scos în cale o fată cu care ar putea lega o prietenie durabilă, neumbrită de capricii sau de cine știe ce întîmplări neprevăzute. Fusesse o părere de moment și el învătase, din experiența lui și a altora, că de multe ori primele impresii nu mint.

Nu întîlnise încă pînă atunci o prietenă în măsură să-i ofere căldura sufletească după care tînjea deseori. Simțea din plin nevoia unei confidente, a cuiva care să-l înțeleagă și să dea un curs mai deosebit existenței sale. Nu întîlnise încă o ființă așa cum și-ar fi dorit, în ciuda faptului că era un tînăr sociabil, că nu-i plăcea să se izoleze decît atunci cînd preocupările îl obligau la aceasta.

I se oferise, oare, acum prilejul mult așteptat? Întrebarea aceasta și-o puneă, în ultima vreme, ori de cîte ori cunoștea o fată. De data asta avea impresia că răspunsul este afirmativ. Părerea i-o întărise înfățișarea Emiliei, un anumit aer de statornicie, ușor de definit în trăsăturile feței, și lumina care exala din privirile ei.

Nu-și aducea aminte s-o mai fi întâlnit vreodată, deși își chinuia cumplit creierul. Totuși, ocazia se arătase binevenită și nici nu-i trecea prin gând să o piardă.

— Vă cer mii de scuze, îngânase el, neîndrăznind s-o tutuiască. Unii oameni au o memorie vizuală cu adevărat neobișnuită dacă izbutesc să rețină chipurile cele mai comune pe care le-au întâlnit cîndva. Se pare că vă bucurați de o memorie prodigioasă. Regret că nu mă pot lăuda cu așa ceva. Am și dansat ?

Ea zîmbi ușor, nepierzînd tonul lui, voit spiritual :

— Din păcate, nu... Eram însoțită.

— Ah, da... Iar eu eram singur...

— Cu cîtiva colegi...

E adevărat, fusese la cîteva baluri la Casa de cultură a raionului, dar pe fata aceasta nu-și amintea s-o mai fi văzut vreodată, deși — nu voise să recunoască pentru a nu o pune pe ea într-o situație jenantă — el avea o memorie care nu-l înșelase de prea multe ori.

Porniseră amîndoi mai departe — el se reîntorsese din drum — și merșeseră o bună bucată împreună, pînă în apropierea stației de autobuz. Deodată, ea se opri brusc, privise înainte cîteva clipe, apoi i se adresase cu o voce schimbată :

— Te rog oprește-te aici ! Nu mă conduce mai departe.

— Ce s-a-ntîmplat ? întrebases el contrariat.

— Rămâi aici... Te rog...

— Dar nu-nțeleg, cutezase el.

— Nici nu încerca să-nțelegi... E o... colegă... Nu vreau să ne vadă împreună. Dacă vrei să nu-mi faci un rău, pleacă imediat !

— Fără măcar să știu cum te-aș putea revedea ?

— Fără... N-am ce să-ți spun. Te rog, înțelege... Sîntem priviți !

— Te-aștept mîine la aceeași oră, în același loc unde ne-am întîlnit azi, îi spusese el dintr-o răsuflare și făcuse calea-ntoarsă.

Abia după vreo cincizeci de pași se opri în stația tramvaiului și se prefăcuse că așteaptă. Cînd întorsese capul, o văzuse dînd colțul unei străzi, în mare grabă, fără să privească îndărăt. „Ei drăcie“, își spusese el. Încercase chiar să o urmărească, fiind convins că ea are nevoie de ajutorul lui, dar, deși strada era foarte lungă și dreaptă, și fără ramificații laterale, nu o mai zărise pe fată, ceea ce îl făcuse să tragă concluzia că ea intrase într-una din casele apropiate.

Nu îndrăznise să înainteze. Trăise, oarecum, senzația cercetașului, care, pătruns într-un dispozitiv dușman, se ferește cît poate de ochii inamicului. Plecase cu speranța că a doua zi o va reîntîlni.

Și o reîntîlnise. Nu-i ceruse nici o explicație asupra celor petrecute și nici ea nu se arătase dornică să deschidă vorba despre aceasta.

Se petrecea ceva neobișnuit cu el. De cînd o cunoscuse pe Emilia, simțea tot mai des dorința de-a o ști continuu aproape. Fata devenise mobilul principal al preocupărilor lui, de aceea nu-l prinsese mirarea în după-amiaza aceasta cînd, în repetate rînduri, se pomenise că gîndul îl smulge din lumea eroilor lui Duhamel și-l poartă pe strada unde o întîlnise pe Emilia, stradă mărginită de ulmi groși și înalți, cu coroane bogate. Lăsa uneori cartea pe piept și, minute în șir, nu vedea decît ochii ei odihnitori ca mătasea albastră.

Ultimele acorduri ale concertului de Liszt încă nu se stinseseră, cînd fu gata îmbrăcat. Răsuci butonul radioului și se pregăti să iasă. Dar în clipa cînd întinsese mîna să stingă lumina, sună telefonul. Ridică îndată receptorul, întrebîndu-se dacă nu cumva va fi chemat tocmai acum la regiment. Vocea pe care o auzi îi sună straniu.

— Tinere, am nevoie de ajutor... Te rog vino repede la...

— Cine sînteți ? întrebă precipitat, deslușind o agitație puțin obișnuită în glasul acela surd.

— Vi...

Legătura se întrerupse brusc. Avea impresia că fusese bătrînul Adamache. El i se adresa, de obicei, cu „tinere”. Da, el fusese !

Locotenentul rămase descumpănit. Ce să fie la mijloc ? Despre ce ajutor putea fi vorba, și cum de apelase bătrînul tocmai la el, cînd avea atîtea cunoștințe ? Și de ce trîntise atît de brusc receptorul ? Suita aceasta de întrebări îl puse pe gînduri. Mai mare decît grija de a nu întîrzia la întîlnire fu curiozitatea de a ști ce se petrece în casa de peste drum. Apelul venise cu siguranță din partea lui Adamache. Telefonă acestuia, dar... nu-i răspunse nimeni.

Ieși în curte, trecu strada și, după ce stătu puțin în cumpănă, încercă să intre la numărul 4. Poarta era închisă. Sună. Nu i se răspunse. Sună încă și încă o dată. Același rezultat. Și totuși, sus, la etaj, unde locuia bătrînul, se zărea lumină.

Trecură cîteva minute pînă cînd menajera apăru și deschise poarta. Femeia îl privi țintuitor.

— Pe cine căutați ? îl întrebă.

— Pe domnul Adamache.

— A, mi se pare că stați vizavi...

— Exact.

— Ora este cam neobișnuită... Știu eu dacă o să vă primească ? Așteptați o clipă !

Femeia făcu vreo cîțiva pași, apoi se întoarse. Rosti cu o voce căreia încerca să-i dea un ton de indiferență :

— La urma urmei, ce să-l mai anunț ? Duceți-vă sus !

Pe ofițer îl izbi ceva în atitudinea femeii. O anumită nehotărîre, o oarecare neliniște...

— N-am fost niciodată sus, spuse el.

— Pe scară, ușa din fundul coridorului.

— N-ai vrea totuși să-l anunțați dumneavoastră că am să-i comunic ceva important ? Nu l-am deranjat niciodată la o oră atât de târzie.

— Nu, eu nu mai sui la etaj... N-am făcut-o niciodată la ora asta.

Podaru rămase neplăcut surprins de tonul menajerei.

Între în curte, mulțumind cu un mormăit, o lăsă pe ea mai întâi să intre în casă și urcă scara în fugă.

Ajuns la etaj, într-un coridor cu geamuri multe, luminat de un bec slab, văzu trei uși. Nu știu la care dintre ele să bată. În clipa aceea, în semiîntunericul din capătul coridorului avu impresia că vede o umbră, care dispăru în camera cea mai apropiată de scară. Nu cumva i se păruse ? Mai ales că ușa se închisese fără zgomot.

Se duse și ciocăni. Nu-i răspunse nimeni. Trase cu urechea. Nu auzi nici o mișcare. Era din ce în ce mai nedumerit.

Întîmplarea i se păru ciudată și de aceea își luă inima în dinți și bătu pe rînd și la celelalte două uși. Nu primi nici un răspuns. Toate erau încuiate.

Dar bătrînul ? „Să fi plecat între timp ? Sau poate a adormit ?“

Coborî scările, convins că cineva îi făcuse o farsă de prost gust, la telefon.

Adamache, indiscutabil, dormea sau poate ieşise în oraş cu cine ştie ce treburi. Dar glasul ? În auz îi mai stăruia încă glasul care îl chemase.

Nu-i era greu să constate că cineva avusese nevoie de ajutorul lui. Cine oare ? Pe strada Z nu cunoştea decît un singur om : pe bătrîn. Dacă acesta ar fi avut cumva nevoie, într-o anumită împrejurare, de sprijinul cuiva, la cine altul ar fi putut să apeleze pentru a fi ajutat cît mai repede dacă nu la el ?

Acea scurtă convorbire telefonică, pe care ar fi putut s-o reproducă cuvînt cu cuvînt, ascundea fără îndoială o taină.

Locotenentul nu putea să-şi închipuie pe care drum l-ar fi putut conduce această enigmă.

Coborî scările.

Cînd ajunsese în curte, întîlni un bărbat trecut de cincizeci de ani, negricios, încărunţit, cu faţa tăiată de două cicatrice. Una pornea de sub bărbie şi se oprea sub ureche, alta îi tăia buza de sus, continua pe sub nara dreaptă şi se sfîrşea sub pleoapa ochiului. Figura omului nu-i inspiră, la prima vedere, prea multă încredere. Şi asta, îndeosebi, pentru că noul venit, suferind de strabism, ofiţerului îi fu greu să privească în ochii lui. Mai mult, avu impresia că cel pe care-l întîlnise încerca să-l ocolească. Se grăbi să dispară pe o uşă din stînga scării. Ofiţerul privi îndelung după el... Parcă... Da... parcă mai văzuse

undeva pe omul acesta... Nu întâlnești prea des o figură ca a lui.

Dar unde, unde-l mai văzuse ?

Avu, la un moment dat, tentația să intre din nou în curte, să vadă unde se duce acest individ suspect. Chiar se reîntoarce din drum și făcu vreo câțiva pași. Se opri automat. I se păru, ba chiar avu certitudinea, că nocturnul vizitator s-a ascuns înapoia ușii și de acolo îl privește cu insistență.

Mai înaintă un pas, pentru a-și da seama dacă nu cumva imaginația îi joacă vreo festă. Se convinse că, în adevăr, cineva s-a desprins de lângă tocul ușii și s-a topit în întuneric.

Nu merse mai departe. Se îndreptă spre poartă.

Menajera ieși deodată în calea lui, de după colțul casei, căznindu-se să tragă un hîrdău în care crescuse un leandru înalt. O ajută. Era un bun prilej ca să intre în vorbă cu ea.

— L-ați găsit pe domnul Adamache ? îl întrebă.

— Din păcate, nu. Am bătut la ușă și n-a răspuns.

— Doarme greu, sărmanul. Și eu pat de multe ori la fel. Bat la ușă de-aș scula și-un mort... N-aude ! N-aude și pace...

— Nu m-ar mira atît, dacă nu mi-ar fi telefonat acum cîteva minute.

— V-a dat telefon ? ! La ora asta ? ! !

- Cred că dînsul era. Ori poate m-am înșelat eu...
- Tot ce-i posibil... Și ce voia ?
- Mai locuiește cineva sus ? ocoli ofițerul răspunsul.
- Un nepot al dumnealui. E plecat la munte de vreo săptămînă.
- Nu l-am văzut niciodată, de cînd joc șah cu bătrînul.
- A venit de curînd. Nici n-ați avut cînd să-l vedeți. Ieșea numai noaptea... Ca fantomele...

Cînd ajunse la cinema, ceasul arăta 21 și douăzeci. Emilia nu-l mai aștepta. Se mai învîrți o vreme fără rost, apoi se rugă de plasator să-i dea voie să intre în sală, deși filmul începuse. Poate că ea era totuși înăuntru. Înainte de aceasta, mai încercă o dată să-i telefoneze lui Adamache. Din nou nu răspunse nimeni.

Cînd se aprinse lumina, își aruncă privirile în sală. Cum era înalt de statură nu-i scăpă nici un colțișor. Nu o văzu. Îi părea cu atît mai rău, cu cît nu-i cunoștea nici numărul de telefon.

Regretă incidentul din pricina căruia întîrziase la întîlnire. Risca să piardă o prietenie ce se anunța frumoasă și trairnică.

Emilia părea a fi o fată serioasă, așezată, vorbea puțin — ceea ce lui îi plăcea mult — era modestă, și asta lui îi plăcea și mai mult. Știa că e ingineră și că lucrează la o fabrică, dar alte amănunte nu aflase de la ea.

Iată de ce, în drum spre casă, avu toate motivele să simtă un oarecare regret, explicabil de altfel. Merse o vreme pe jos, apoi se opri în stația de tramvai. Ora era însă târzie, aproape de miezul nopții, și tramvaiul întârzie. O porni mai departe pe jos și, peste o jumătate de ceas, ajunsese în capătul străzii Z.

Ca niciodată, mica stradă era cufundată în beznă. Nici o rază de lumină nu răzbătea de la vreo fereastră. Trebuia să calce atent, pentru a nu se izbi de vreun stîlp telefonic, trotuarul fiind foarte îngust.

Ochii însă i se obișnuiră repede cu întunericul. De aceea nu-i scăpă o umbră care traversă strada de pe trotuarul celălalt. Nu dădu importanță faptului. Putea să fie un întârziat ce se întorcea, ca și el, acasă la această oră târzie. Dar felul cum celălalt traversase, neauzit, cu mișcări de felină, cu adevărat ca o umbră, îl făcu pe Podaru să înainteze cu precauție.

Și, în adevăr, fu inspirat. Ajuns lângă colțul unei case care înainta pînă aproape de bordura trotuarului, avu intuiția că e atacat și, în aceeași secundă, făcu un pas în lături, apoi, întorcîndu-se brusc, mîinile sale încleștară brațul celui ce sărise asupra lui. Auzi un geamăt

de durere și zăgănitul unui obiect metalic care se rostogoli pe caldarîm. Vru să se aplece, dar își dădu seama că atacatorul are o putere neobișnuită. Cu o mișcare neașteptată, celălalt își eliberă brațul și încercă să lovească. Podaru pară lovitura cu antebrațul mîinii stîngi și, la rîndu-i, trimise un pumn înainte, care nimeri în plin. Cunoștea forța loviturii și se așteptă ca omul din fața lui să se prăbușească. Dar nu se întîmplă așa. Cu aceiași pași de pișică, umbra pieri înghițită de întuneric. Încercă să vadă încotro fugise, dar îi fu cu neputință.

Bîjbîi cu mîinile pe jos, să caute ce i-a căzut celui-lalt, și descoperi, la cîțiva pași înaintea lui, un pistol. Abia îl atinse însă cu vîrfurile degetelor și își retrase îndată mîna. Scoase batista și apucă arma cu grijă, apoi o înveli și o vîrî în buzunar.

Nu-și pierdu calmul. Totuși o întrebare începu să-l preocupe. Cine încercase, cine avusese vreun motiv cît de cît să-l lovească? Să fi fost un tâlhar care, profitînd de ceasul tîrziu al nopții, voise să-l jefuiască? Greu de crezut.

Dușmani nu avea, și nici nu avusese vreodată. Înclină să creadă, pînă la urmă, că un oarecare „răzbunător nocturn” îl confundase. Cine știe? Poate era la mijloc o poveste de amor sau o răfuială personală.

Ajunse în dreptul hălei fabricii. Prin ferestre răzbătea pînă în spatele casei de la numărul 4 o lumină vie, fluo-

rescentă, care desena contururile geamurilor pe peretele înalt al imobilului vecin. Acolo, sus, oamenii încă munciau. Din când în când, siluete apăreau la ferestre.

Casa lui Adamache era învăluită în întuneric. „Ce-o fi cu bătrînul ? se întrebă Podaru. Mîine după-amiază am să trec neapărat să-l văd“.

Cînd deschise ușa, îl izbi în față un curent de aer rece. La plecare închisese fereastra. Cum de era acum deschisă ? În afară de el nimeni nu avea cheie.

Răsuci comutatorul. Lumina nu se aprinse. Bîjbîi prin întuneric, căutînd să ajungă la veioză.

Becul de la lampa de noapte răspîndi în cameră o lumină ștearsă.

Se apropie de geam și, uluit, constată că ferestrele fuseseră forțate. Cineva intrase la el în cameră. Descoperi urmele lăsate de un drug între rama ferestrei și toc. Cercetă cu atenție totul în jur, dar nu observă lipsa vreunui obiect. Deschise ușile șifonierului. Totul se afla la locul știut. Hainele, lenjeria, încălțăminte erau așezate în aceeași ordine desăvîrșită.

Și totuși, ceva greu de explicat îi crea o senzație apăsătoare. Inima lui semnală un avertisment. Undeva, în raftul de sus al noptierei, păstra un carnețel cu scoarțe albastre în care avea cîteva note luate la un curs de teh-

nică aviatică. Se repezi și deschise ușițele. Răscoli hîrțiile pe care le avea acolo, unele scrisori, cîteva încercări literare, dar nu dădu de carnetel. Constată că umblase cineva în sertare. Își amintea că acolo îl punea totdeauna. Nu transcria în el date secrete, pentru asta avea un caiet înseriat, ștampilat, pe care-l păstra în dulapul de metal din cancelaria companiei. Dar unde era oare carnetelul albastru ? Nu izbuti să dea de el. Nu cumva, totuși, însemnase și vreo notă secretă în filele carnetelului ? Întrebarea începu să-l chinuie.

Cînd se apropie de fereastră, călcă pe ceva tare. Se aplecă și descoperi jos, pe parchet, carnetul. Îl ridică febril și-l răsfoi cu repeziciune... Era întreg, nu-i lipsea nici o filă. Dar... cine-l scosese din raftul noptierei și-l aruncase jos, pe covor ?

După o vreme, îl cuprinse și mai mult neliniștea : în încăpere se simțea un miros, foarte puțin sesizabil, care totuși părea a se răspîndi încetul cu încetul. Florile, a căror apă n-o schimbase azi, erau de vină ? Ridică vaza și, într-adevăr, simți emanînd din ea un miros destul de puternic de data aceasta.

Dar nu, nu erau florile. Cotoarele lor intrate în putrefacție au cu totul alt iz : acru, amar. Cînd se pregăti să golească apa, își dădu seama că pe fundul vazei luneca un obiect. Descoperi o mică butelie metalică, asemănătoare celei de la autosifon. Simți îndată mirosul greoi, persistent.

Nu știu ce să mai creadă.

Ziua aceasta fusese pentru el cu totul neobișnuită. Telefonul neprevăzut, faptul că nu izbutise să-l găsească pe bătrîn, atacul de pe stradă, fereastra deschisă, carnelul albastru și acum... butelia aceasta care, fără îndoială, era încărcată cu un gaz otrăvitor.

Duse vaza cu totul afară, apoi se întoarse și formă numărul de telefon de la unitate. Ofițerul de serviciu îi răspunse în cîteva secunde.

— Locotenentul Podaru... Raportez...

ÎN CAMERA BĂTRÎNULUI

— Am crezut la început că este vorba de ceva care mă vizează personal. Sînt convins însă că m-am înșelat.

— Și eu am aceeași impresie, locotenent Podaru. În relatarea dumitale este ceva care mă face să cred că nu te-ai înșelat; trase concluzia comandantul unității. Spui că în ultima vreme bătrînul a devenit de o curiozitate suspectă. Vezi, faptul acesta oricui, ca și dumitale, i-ar da de gîndit. În legătură cu incidentele, care ar fi putut avea urmări neplăcute pentru dumneata, nu ne rămîne altceva de făcut decît să ne adresăm miliției.

Secretarul comitetului de partid al unității, maiorul Georgescu, care asistasă și el la discuție, ridică receptorul telefonului și formă un număr.

La puține minute după aceasta, turismul comandantului îi transportă pe cei trei ofițeri la miliție. Acolo, Podaru avu prilejul să povestească încă o dată tot ce se petrecuse, străduindu-se să nu-i scape nici un amănunt. După ce sfârși de relatat, depuse pe masa din fața comandantului miliției raionale pistolul învelit în batistă și mica butelie de gaz, care se descărcase. Ofițerul de miliție le privi o vreme în tăcere, apoi, înainte de a apăsa pe butonul soneriei, îi recomandă locotenentului :

— Deocamdată nu trebuie să vă schimbați cu nimic felul de a fi. Sper că nu vă temeți de eventualități...

— Bineînțeles că nu.

— Ar fi totuși mai prudent să purtați pistol.

— Prudența nu strică, într-adevăr, interveni comandantul unității, cu un glas din care nu lipsea o anumită îngrijorare. Tinerii iau totul prea ușor câteodată. Chiar din dimineața aceasta vei purta pistolul cu dumneata.

— Am înțeles, rosti cu voce scăzută Podaru.

Intrarea principală a fabricii, din halele căreia una răspundea în strada Z, nu era departe de stația autobuzului. Podaru nu dăduse niciodată atenție acestei între-

prinderi, vreo tăbliță indicatoare nu exista, astfel că nu aflate încă ce fel de produse ies pe poarta înaltă, din fier forjat.

Cînd îi mai rămaseră de străbătut cîteva zeci de metri pînă în dreptul fabricii, în minte îi reveni brusc chipul omului pe care-l văzuse odată la geamul cabinei din dreapta porții.

Da, fără îndoială, era sigur că nu se înșela. Cu o seară înainte, cînd intrase în curte, la numărul 4, chemat de acel apel telefonic, se izbise de omul acesta cînd să plece, dar nu-i trecuse prin minte că bărbatul cu înfățișare de loc atrăgătoare era una și aceeași persoană cu portarul fabricii. Se gîndi să se ducă, sub un pretext oarecare, și să privească prin geamul cabinei, să-și întipărească mai bine în minte trăsăturile acestuia. Nu fu însă nevoie să se apropie de cabină, pentru că omul cu fața brăzdată de cicatrice tocmai deschidea porțile unui camion „Bucegi” cu prelată, încărcat din greu, se vede, după felul cum vibra motorul și după atenția cu care manevra șoferul. Ofițerului nu-i scăpă o privire furișată pe care i-o aruncă pe sub gene portarul, privire care i se păru mai degrabă o fulgerare de mînie. Cicatricile de pe chip se colorară deodată într-un vînat bătînd în negru.

Ca și ieri la această oră, sirena fabricii sună încetarea lucrului.

Ca și ieri, poate în virtutea unui reflex condiționat, ofițerul privi hala deasupra căreia era montată sirena, apoi ochii i se îndreptară, ca de obicei, spre nenumăratele cuiburi de rândunici îngrămădite sub brîul de beton al casei lui Adamache.

Nu văzu nici un lăstun înscriindu-se în zborul ondulat atît de cunoscut, nu auzi nici un ciripit, fapt care-l întristă. Pustiul din mica așezare a rândunicii își trimise liniștea grea pînă în inima lui.

Încă un amănunt îl făcu să se oprească și să privească, îndelung, zidul : cărămida, care cu o zi înainte era dislocată, era acum așezată la fel ca celelalte, încît nu mai deosebeai nimic.

Trecînd pe lîngă casa de la numărul 4, remarcă o tăcere nefirească la ora aceasta și o nemișcare totală. Bătrînul nu era în curte. Întinse mîna spre butonul soneriei, dar înainte de a apăsa simți o atingere ușoară pe umăr. Tresări puternic și se întoarse brusc, gata să riposteze. Înapoia lui se afla... Emilia.

— Tu, Emilia ? !! Aș putea să jur că nu ți-am auzit pașii. Parcă ai coborît din cer. Pe unde-ai venit ?

Fata îl privi zîmbind. În ochii ei ofițerul descoperi și o ușoară umbră de melancolie.

— Am să-ți spun, cu condiția să-mi răspunzi la două întrebări : întîi, de ce n-ai venit aseară ; al doilea, ce

cauți pe strada asta și, dacă nu e prea mult, la cine te pregătești să suni ?

Locotenentul ocoli răspunsurile adevărate :

— Te rog să mă scuzi, Emilia... Aseară am fost chemat la unitate... Tocmai mă îmbrăcam să plec spre cinema. Din nefericire, n-am avut cum să te anunț. Trebuie să știi că locuiesc chiar în casa de peste drum, iar acum voiam să sun la un bătrîn tare cumsecade care mi-a promis niște cărți.

— Va să zică locuiești chiar pe strada Z...

— De ce te miră ?

— Fiindcă stai la doi pași de locul unde muncesc eu.

— N-ai vrea să spui că lucrezi la...

— Ai ghicit. Chiar aici, la fabrică.

— Extraordinar... Eram atît de aproape de tine și nu știam unde să te găsesc. Spune-mi, ești supărată că aseară n-am putut veni ?

— Mi-a trecut. Aseară însă... În sfîrșit, nu este cazul să mai discutăm despre ce-a fost.

— Ți s-ar fi putut întîmpla și ție...

— Ai dreptate !

— Îți propun să ne vedem mîine seară. Ai ceva împotrivă ?

— Nimic.

— La ce oră și în ce loc ?

— Ora și locul rămîn cele de aseară. De acord ?

— De acord.

Către seară auzi pași precipitați pe stradă. Se duse la fereastră. Chiar atunci un automobil opri brusc și câțiva oameni pătrunseră la numărul 4. Îl recunoscă printre aceștia și pe comandantul raionului de miliție.

Se îmbracă la repezeală și trecu strada.

Un civil, care se afla îndărătul porții, îl opri.

— Caut pe tovarășul comandant. L-am văzut întrînd.

— Cine sînteți ?

— Locotenentul Podaru. Azi am fost la dînsul, la raion.

— Bine. Intrați !

Sui scările, cîte trei trepte odată. Auzi pe cineva vorbind în camera din capătul coridorului.

Ușa era întredeschisă. Intră, plin de neliniște și nerăbdare să afle mai repede ce caută oamenii aceștia aici.

Altcineva poate ar fi dat înapoi în fața spectacolului care i se înfățișă ochilor. El avea nervii tari, știa să și-i strunească, să-și păstreze sîngele rece în cele mai dificile împrejurări.

Bătrînul pensionar Paul Adamache atîrna spînzurat de un cui din tavan. În jurul gîtului se zărea înnodat un cablu electric. Ochii îi ieșiseră din orbite, iar mîna invalidă, dreapta, cu palma strînsă, părea a arăta ceva în colțul camerei.

Locotenentul salută pe comandantul miliției raionale și se apropie cu pași înceti.

— Nu înțeleg ce l-a determinat s-o facă. Am impresia că numai o mare nenorocire, picată din senin. Altfel arăta a fi un om optimist, în ciuda infirmității.

— Întocmai, este de neînțeles. Dacă într-adevăr e vorba de o sinucidere...

— Ce vreți să spuneți ? tresări ofițerul.

— Încă nu știm precis ce e la mijloc. S-ar putea să... Autopsia va confirma.

— Era un om deosebit...

Comandantul miliției lăasă pe ceilalți să fotografieze interiorul, poziția cadavrului și să încheie procesul verbal. Ieși pe coridor.

Podaru îl urmă imediat.

— Să mergem până jos ! îl invită comandantul. Locatarii ne-ar putea relata lucruri interesante.

Ofițerul de miliție bătu la una din ușile de la parter. Ieși...portarul fabricii. Văzându-l pe locotenent, se încruntă ușor.

— Locuiți aici ?

— Cine sînteți ? se răsti omul, vădit enervat.

Comandantul miliției raionale, care era îmbrăcat civil, îi întinse legitimația.

— Da. Cu ce vă pot fi de folos ?

- Cine ești dumneata ? Întrebă ofițerul.
- Mă numesc Donete și locuiesc aici de unsprezece ani. Soția mea făcea menaj domnului colonel Adamache.
- Dumneata ne-ai anunțat că bătrînul s-a sinucis ?
- Da, eu.
- Soția dumitale... ?
- Încă nu și-a venit în fire... Vă închipuiți, ea a descoperit totul. Nu știa ce e cu domnul colonel Adamache, de ce nu coboară. Nici la masă, nici la aer. Avea cîteodată obiceiul să se închidă în cameră. Totuși ea s-a dus și a bătut în ușa. N-a răspuns nimeni, bineînțeles. Cînd a deschis...
- N-a găsit în cameră nici o scrisoare, nimic deosebit ?
- Absolut nimic. A coborît scările tremurînd și mi-a spus.
- Ai urcat, după aceea, dumneata ?
- Da.
- În cameră ai intrat ?
- Firește. Ca să vă telefonez. Nu există nici un telefon public prin apropiere.
- N-ai observat ceva deosebit, care să-ți atragă atenția ? Mă gîndesc la vreo hîrtie... sau la vreun obiect ?
- Nu, n-am văzut nimic.
- Cine mai locuiește sus ?

— Un... un tînăr. Tînăr, vorba vine. Cred că are peste patruzeci de ani. Nepotul bătrînului. S-a mutat de curînd. Un om liniştit şi de treabă. Cred că domnul Adamache s-a bucurat că n-o să mai fie singur. Mai ales că îi era şi rudă. Acum e plecat în concediu la munte.

— Camera lui e încuiată ?

— Cred că da.

— Vreţi să mi-o arătaţi ?

— Desigur.

Portarul îl conduse pe scări pînă în faţa uneia dintre uşi.

— Aici.

— Şi în camera aceasta ? se întoarse ofiţerul de miliţie brusc spre camera din mijloc.

— Aici îşi ţinea domnul Adamache cărţile. E deschisă.

— Bine. Poţi să pleci ! Te-aş ruga, însă, să rămîi acasă. S-ar putea să mai am nevoie de dumneata.

Comandantul miliţiei privi îndelung interiorul, în care domnea o ordine desăvîrşită. Pereţii erau acoperiţi cu rafturi pline de cărţi. Pe cel din fund se afla o etajeră mai mică, iar deasupra ei un tablou reprezentînd o mare înfuriată, cu creste albite de spumă, un vapor, iar undeva, la orizont, o dungă vînată — ţărmul. Deasupra mării, la mică înălţime, zbura un avion de o formă ciudată, în carlinga căruia se găsea pilotul. Podaru citi în colţul din

dreapta al tabloului : *Blériot traversant la Manche, le 25 Juillet 1909.*

Ieși din cameră și se apropie din nou de ușa încuiată. Comandantul miliției făcu semn unuia dintre oamenii cu care venise. Acesta, după ce luă seama cîteva clipe prin gaura cheii, căută într-o servietă pe care o purta cu el.

Ușa fu deschisă imediat.

Pentru că se lăsase întunericul, ofițerul aprinse lampa. Îl surprinse aglomerarea de mobile, aerul închis, irespirabil din cauza stratului gros de praf care se așezase peste tot.

— S-ar părea că n-a locuit aici nimeni de ani de zile, observă ofițerul.

Pe una din noptiere, într-o scrumieră, se afla un capăt de țigară cu filtru, iar alături o cutie cu chibrituri. Le studie cu atenție. Se aplecă apoi și privi sub pat. Zări un obiect căruia nu-i putu desluși îndată conturul. Ocoli patul, întinse mîna și dădu de o cutie. O scoase la lumină, apucînd-o cu batista. Era un toc de binoclu de un tip mai vechi. Descuie capsă și trase capacul. Cutia era căptușită cu catifea albastră.

Privi cu luare-aminte tocul binocluului. Un lucru îl izbi imediat : nu se zărea nici urmă de praf pe el. Se duse la telefon și formă numărul raionului de securitate.

Casa lui Adamache era continuu supravegheată, dar nimeni străin de ea nu se arătă prin apropiere, nimeni nu încercă măcar să sune la poartă.

Cadavrul bătrînului încă se mai afla la morgă, cînd se prezentară niște rude îndepărtate ale mortului, din Galați, să-l ridice. Preparativele privind transportul erau pe cale de a fi încheiate. Se dădură însă pe neașteptate dispoziții ca nimeni să nu ridice cadavrul.

La numai cîteva minute după aceasta opri un automobil din care coborî maiorul Iovan, din securitate. Intră precipitat, și primul său gînd fu să-i vadă pe cei ce se prezentară drept rudele mortului.

— Vă cer iertare, se adresă el femeii și bărbatului care așteptau oarecum intrigați. Nu vreau să-mi lămuriți decît un singur lucru : cum ați aflat de moartea rudei dumneavoastră ?

Bărbatul, ridicînd din umeri, dădu un răspuns evaziv :

— O telegramă... Nici măcar nu era semnată. Pe semne vreun vecin...

— O aveți cumva la dumneavoastră ?

— Nu, n-am luat-o, răspunse cel întrebat. De unde să știu că aveți nevoie de ea... ! ?

— E la mine, uitați, interveni femeia, scoțînd din poșetă telegrama pe care o întinse maiorului. Am prezentat-o la serviciu ca să pot fi învoită. A rămas la mine.

— Ne-o veți lăsa nouă pentru o vreme.

— Desigur, încuviință femeia. Numai... v-am ruga să ni se dea cât mai repede autorizația de înmormântare.

— Veți primi-o fără întârziere. Pînă atunci vă rog să așteptați aici ! Mai avem ceva de discutat.

Ofițerul intră din nou în cabinetul medicului care făcuse autopsia.

— Doctore, mă interesează în mod deosebit ora la care a survenit moartea.

— Vă pot spune cu aproximație de cîteva minute : în jurul orei 20,30, în urma unei înțepături profunde a bulbului vital cu un ac lung și subțire...

Un tînăr înalt, cu o statură athletică, intră în biroul dirigintei oficiului poștal din centrul orașului. După ce se legitimă, îi întinse acestuia o telegramă.

— Aș vrea să stau de vorbă cu funcționara care a înregistrat această telegramă. Vă rog, însă, tovarășe diriginte, cât se poate de discret. Eventual, aduceți mai în-tîi aici recipisierul. Ne vom descurca noi...

Dirigintele, tăcut, îl privi pe deasupra ochelarilor și ieși din birou. Se reîntoarce îndată la fel de taciturn, cu registrul în care fusese consemnată primirea la oficiu a telegramei.

— Ce dată poartă ?... Sau numărul ? 1369 ?... Vă spun imediat cine era la ghișeu... Da, aici e semnătura Roxanei...

— Roxana, și mai cum se numește ?

- Roxana Ștefănescu...
- Aș putea să-i vorbesc ?
- Aș putea să știu și eu ce s-a întâmplat ? Sînt șeful ei doar, rosti înciudat dirigintele.
- E o chestiune care ne depășește pe amîndoi. Che-
mați-o, mai bine, pe dînsa !
- Îmi pare rău, dar a fost în tura de dimineață...
- Adresa ei ?...
- Strada Olimp, 24. Vă rog, însă, notați că e bol-
navă de inimă. Nu știu ce s-o fi întâmplat... o fi recla-
mat cineva ceva... Purtați-vă atent cu ea...
- Tînrul ieși, după ce salută în grabă, și nu se opri pînă
la adresa Roxanei Ștefănescu.
- Imposibil să vorbești cu ea, îi spuse vecina de apar-
tament. A avut o criză de inimă și au dus-o cu salvarea...
A primit un telefon. În timp ce vorbea i s-a făcut rău...

ATAC ÎN CER

— Era un om bun ca pîinea lui Dumnezeu. Nu, n-avea
dușmani. Cine-ar fi putut să-l urască ? Nimeni, numai
prietenii buni îl înconjurau... Eu cred că boala i-a furat
judecata...

— Dumneata, ca menajeră, ai pătruns de multe ori în camera lui. N-ai observat ce lucra ? Întrebă maiorul Iovan pe bătrînă.

— Scria mereu. Uplea caiete după caiete. Dar ce scria... Dumnezeu ştie !

— Unde păstra caietele ?

— În sertarul mesei. N-aţi dat de ele ?

— Nu. Spune-mi, în seara cînd a venit ofiţerul care locuieşte în casa de peste drum, a mai intrat cineva în curte ?

— Nimeni. Poarta era încuiată.

— Dar ofiţerul venea des la bătrîn ?

— Aproape în fiecare zi.

— Intrau în casă ?

— Nu. Discutau în curte. La umbră.

— N-ai auzit despre ce vorbeau ?

— Nu-mi place să trag cu urechea.

— Totuşi...

— Fără să vreau, acum cîteva zile am auzit... Vorbeau despre avioanele astea super...

— Supersonice ?

— Da, da... Bătrînul părea foarte supărat. Nu ştiu de ce. În ziua aceea nici n-au jucat şah.

— Altceva n-ai mai auzit ?

— Nimic. De altfel, tînărul a plecat imediat. Iar bătrînul a urcat în cameră.

Maiorul Iovan stătu o clipă pe gânduri.

— În seara cînd a venit din nou ofițerul, n-ai mai văzut pe nimeni intrînd sau ieșind din curte ?

— Nu ! De ce să nu spun adevărul ? N-am văzut.

— Ești sigură ? N-ar fi putut cineva să sară gardul în curte ?

— Asta... n-aș putea să jur.

— Dar... soțul dumitale unde se afla la acea oră ? Era încă la fabrică ?

— Da. Sigur că da.

— La ce oră s-a schimbat în seara aceea ? Adu-ți aminte precis !

— Ca de obicei... la 11 noaptea.

— Sigur ?

— Da. La 11 noaptea s-a schimbat, domnule ofițer.

Maiorul salută cu o înclinare a capului și ieși. Bătrîna îl conduse pînă la poartă. Înainte de a pleca, îi spuse femeii :

— După ce se va întoarce de la munte nepotul bătrînului, să-i spuneți că-l rog să-mi dea de veste. După cîte înțeleg, lui îi va rămîne casa moștenire.

— Lui, dacă nu s-o ivi altcineva... Cine știe !

În aceeași zi, Podaru veni acasă mai tîrziu ca altă dată. Menajera de peste drum mătura trotuarul.

O salută. Femeia îi făcu un semn discret. Locotenentul se apropie.

— N-am putut să vă spun nimic pînă acum, rosi ea privind cu precauție în jur. Am să vorbesc ceva cu dumneata !

— Cu mine ?

— Da. Domnul Adamache m-a rugat...

— Vă ascult.

— Mi se pare că nu mă priviți cu prea multă încredere...

— Ce vă face să credeți ?

— Știu eu ? Puteți însă să vă încredeți în noi.

Podaru nu fu lămurit dintru început ce înseamnă acel „noi“.

— Ce aveți să-mi spuneți ?

— Știți că domnul Adamache avea o simpatie deosebită pentru dumneavoastră ?

— Pentru mine ?

— E ușor de înțeles. De-ar fi numai faptul că vă chema la șah aproape în fiecare zi...

— Mă rog, și ?...

— În cîteva rînduri, cînd i-am dus mîncarea, a deschis vorba despre dumneavoastră...

— Anume ?

— Nu știa din ce unitate militară faceți parte.

— Nu pricep ce l-ar fi putut interesa !

— Mi se pare că a trecut și dînsul prin regimentul de aviație în care faceți dumneavoastră serviciul. A fost chiar comandantul regimentului.

— A spus el asta ?

— Da. A fost comandant... În urmă cu mulți ani...

— Nu înțeleg de ce nu mi-a vorbit niciodată de asta...

— Poate că... cine știe... într-un fel...

— Ce vreți să spuneți ?

— Vreau să spun că poate asta l-a făcut să-mi încredințeze ceva deosebit... Un secret...

Locotenentul o privi uluit. Femeia se grăbi să-l lămurească :

— Am să vă dau niște caiete. Cu puțin timp înainte de a se întâmpla nenorocirea, domnul Adamache m-a chemat și mi-a spus : „Ține-le, și dacă eu nu voi mai fi în stare s-o fac, că nu mă simt bine cu sănătatea, să i le duci tînărului ofițer care locuiește în casa de peste drum. Să-i spui că aceasta a fost dorința mea !“

— Să mi le dați mie, deci ?

— Da. Așa mi-a spus. Se schimbase de tot la față. Mi-a întins caietele învelite într-un jurnal. Le-am luat și le-am închis în scrin. Vi le aduc îndată !

Menajera reveni cu un pachet destul de voluminos.

— Numai... să nu mă dați cumva de gol ! Să știți că ofițerul de la securitate m-a întrebat de caiete, dar eu nu i-am spus că sînt la mine. N-am vrut să i le dau alt-

cuiva. Asta a fost dorința bietului bătrîn. Am ținut să-i respect voia de pe urmă. Dumneavoastră n-aveți decît să faceți ce vreți cu ele.

— Mai întîi am să le citesc...

— Aș mai avea să vă spun ceva : să știți că ofițerul de la securitate m-a întrebat și de dumneavoastră...

— De mine ? Cînd ?

— Aseară.

— Și ce anume v-a întrebat ?

— Dacă veneați des la domnul Adamache, ce discutați, dacă urcați sus...

— Și dumneavoastră ?

— I-am spus adevărul. Dar despre cele ce discutați de unde să știu eu ?

— Altcineva nu mai venea la domnul Adamache ?

— Veneau zi de zi, seară de seară, foști colegi, toți oameni în vîrstă...

— Și despre ei nu ți-a cerut să vorbești ?

— Cum nu ? Am spus tot ce știu.

— Foarte bine.

— Încă o dată vă rog... Nu mă dați de gol cu caietele.

— Nici o grijă ! Nu va afla nimeni de ele...

Stabilise, împreună cu Emilia, să se întâlnească în seara aceea la ora opt și jumătate. Poate că ea ar fi vrut să

meargă la cinematograful — îi plăceau mult filmele cu acțiuni palpitate — dar el ar fi preferat să iasă undeva, la marginea orașului, unde cerul capătă o nuanță de albastru marin și unde stelele par mai mari și mai strălucitoare decît deasupra orașului.

Ar fi fost tentat și să deschidă pachetul încredințat de menajera lui Adamache, dar pentru aceasta i se părea că va trebui să-și rezerve o după-amiază. Acolo, indiscutabil, se aflau lucruri de mare interes. Poate că nici n-ar fi trebuit să pătrundă el cel dintîi în lumea în care era sigur că aveau să-l introducă manuscrisele bătrînului.

Încuie pachetul în șifonier și — după ce stătu lungit ca o jumătate de ceas — se ridică să se bărbierească. Odată terminată această plicticoasă treabă, care-i lua zilnic mai bine de o jumătate de oră, se îmbracă și se pregătește să iasă în oraș.

Ca un făcut, sună telefonul. Oare Emilia era ? Nu, recunosc vocea ofițerului de serviciu. Acesta nu-i spusese decît un cuvînt, unul singur, dar care avu darul să-l transforme brusc pe Podaru.

Își dezbracă la repezeală hainele civile, îmbracă pe cele militare și ieși în fugă pe poartă. Abia cînd ajunsese în capul străzii își aminti că, de fapt, nu-i telefonase Emiliei pentru a o ruga să nu se supere că din nou el nu va putea fi în seara aceea la întîlnire. Va înțelege fata și de data aceasta cît de complexă e uneori viața de mili-

tar ? Da, era sigur, privațiunile, asperitățile acestei cariere le va percepe, dar frumusețile, multiplele-i atracții, de acestea nu avea ea cum să-și dea seama.

Chiar în seara aceea Podaru trăi momente de adîncă satisfacție acolo, în împărăția stelelor, în lumea norilor cu forme atît de fascinante, din care, într-o sutime de secundă, privirea scăpată de pe complicata aparatură de bord se înfruptă cu lăcomie.

Zbura la altitudine mare. Avea misiunea să intercepteze o țintă.

Privirile îi erau fixate neînterupt pe ecranul radiolocatorului de bord.

— Ținta înainte și puțin la stînga ! auzi în căști vocea ofițerului navigator de la punctul de dirijare. Pilotul întoarse capul spre stînga, dar nu zări decît stelele plutind în spațiu ca-ntr-un lichid incolor, irizat de o lumină aproape bănuită, filtrată prin pînza norilor.

Iată că pe ecranul radiolocatorului apăru un impuls. Navigatorul transmise din nou poziția și... ținta apăru... Mări viteza. Mișcarea spontană a acelor vitezometrului îi creă o senzație de voluptate.

Avionul păru a fi căpătat deodată viteza și imaterialitatea fulgerului.

- Văzut ținta ! Atac ! raportă el.
- Bine, poți ataca !
- Degajez...

Îndeplinirea misiunii era ușor de dovedit. Fotomitaliera avea să prezinte imaginea țintei. Pe avionul-țintă zburase unul dintre cei mai buni prieteni ai lui, locotenentul major Soran, pilot clasa întâi, unul dintre zburătorii experimentați ai escadrilei.

Cînd se întîlniră jos, pe aerodrom, Soran îi strînse cu căldură mîna și-i zîmbi :

— Să știi că ai intrat la atac fără să te observ. Felicitările mele !

Fu un compliment deosebit pentru tînărul pilot de vînătoare.

Podaru abia aștepta să răsfoiască manuscrisele lui Adamache. Avea certitudinea că ele îi vor da cheia întîmplărilor din ultimele zile, că în curînd, pornind pe un fir al Ariadnei, va ajunge la dezlegarea acestei ecuații. Totul i se părea adîncit în mister, de cîtva timp încoace. Chiar și zborul pe care-l efectuase cu o seară în urmă, goana aceea uluitoare sub cerul bătut în ținte de aur o pusese la un moment dat pe seama unei înlănțuiri de întîmplări care-l preocupa intens.

Înainte de a deschide caietele, ținu totuși să-i anunțe maiorului Iovan că voluminoasele însemnări îi fuseseră înmîinate. Acesta nu se opuse ca locotenentul să fie cel dintîi cititor al lor.

Desfăcu pachetul. Găsi opt caiete numerotate de la I la VIII, fiecare de cîte o sută de file. Erau înnegrite cu un scris mărunț, citeț, ordonat.

În text întîlni unele schițe despre rostul cărora nu-și putu face nici o idee la început.

Întîia filă a primului caiet purta un cuvînt înainte : „După o ezitare de mulți ani, m-am decis, în sfîrșit, să imortalizez aici pentru urmași cîteva evenimente din istoria aviației românești, una dintre cele mai prestigioase din lume. Decizia de a începe această lucrare am luat-o în ziua cînd, chemat de nostalgia plaiurilor natale, a venit în țară, după multe decenii, Traian Vuia. M-am întîlnit cu el, i-am expus planul meu și el mi-a reamintit nenumărate întîmplări memorabile, printre care și cea din luna martie a anului 1906 de pe cîmpul de la Montesson, cînd eu însumi am luat parte la un epocal eveniment : desprinderea unui avion de la sol cu mijloace proprii de bord, pentru întîia dată în istorie. Aparatul era condus de regretatul, ilustrul om de știință, prietenul meu de neuitat, inginerul român Traian Vuia.

În acea perioadă, și cîteva ani mai tîrziu, l-am întîlnit de mai multe ori pe alt mare precursor al aviației mondiale, inginerul român Henri Coandă, constructorul primului avion cu reacție. I-am cunoscut îndeaproape pe Aurel Vlaicu, pe Ion Paulat și pe mulți alți ași ai aviației

din acea vreme, pe mulți dintre piloții celebri ai timpului, printre care și pe francezii Dollfus și Blériot.

Eu însumi posed unul dintre primele carnete de pilot al aviației române...”

Telefonul zbîrnîi insistent și ofițerul fu nevoit să întrerupă lectura. Ridică receptorul.

— Tu ești, Mihai ?

— Sărut mîna, Emilia. Nici nu îndrăznesc să mă scuz... Ce-ai să crezi, nu știu...

— Nu e nevoie să te scuzi. M-am gîndit că trebuie să fi intervenit ceva neprevăzut. Sînt obișnuită. Și tata a fost militar. Mai mult, aviator... Și încă un aviator destul de... stimabil.

— Ești înțelegătoare. Îți mulțumesc. N-am avut vreme nici măcar să te anunț.

— Mi-am închipuit. Ce faci, nu mă conduci la autobuz ?

— Cu multă plăcere ! Abia acum pleci acasă ?

— Da. Chiar în clipa aceasta. Să știi, nici eu nu sînt totdeauna sigură că nu pot lipsi de la o întîlnire.

— Ai dreptate... Într-un minut sînt în stradă.

— Bine. Te aștept !

Își îmbracă vestonul.

Emilia îl aștepta. Îi sărută vesel mîna, apoi, rezervat și politicoș, trecu la un pas în urma ei din pricina trotuarului prea îngust. Ea coborî însă pe caldarîm și-l

obligă și pe el să facă la fel. Îl prinse de braț și-l privi fugar, zîmbind.

— Pari cam obosit. Ai avut o zi grea ?

— Mai degrabă o noapte dificilă...

— Nu-nțeleg.

— Moartea vecinului meu m-a tulburat. Era un om lucid, cult, îți făcea o plăcere deosebită să conversezi cu el.

— Apropo, spuse ea, cum merge ancheta ? Ești la curent ?

— Oarecum. Atît am aflat : că nu este vorba de o sinucidere.

Ea nu păru uimită.

— Asta o știam și eu.

— Cum așa ? ! Întrebă el mirat.

— De la portarul fabricii. Locuiește chiar în casa bătrînului.

— A, portarul... Îl cunosc. Emilia, tocmai țineam să te-ntreb : ce anume produce fabrica voastră ?

Ea avu un moment de ezitare.

— Este vorba de niște... de niște prototipuri... Comenzi speciale.

— A, da... Probabil... ceva secret.

— Exact. Tu, ca ofițer, înțelegi ca și mine ce-nseamnă un secret. Nu ? Nu te supăra că nu-ți pot spune mai mult.

— Am înțeles, spuse Podaru zîmbind, și schimbă vorba.

Cînd să iasă de pe strada Z și să se îndrepte spre stația autobuzului, un grup de copii se precipită înspre ei, se produse o învălmășeală și cîțiva căzură. Unii se ridică rîzînd, alții scîncind a plîns.

Printre aceștia din urmă, unul plîngea să ia strada foc.

Podaru se apropie de el să-l liniștească. Uimit, văzu atîrnat de gîtul lui un binoclu. I-l luă și-l răsuci în mîini.

— S-ar zice că te interesează, rîse Emilia.

— Evident. E un binoclu german, din primul război mondial. De unde-l ai, puștiule ?

— L-am găsit aruncat colo, în tufele de liliac, spuse copilul ștergîndu-și lacrimile.

— Cînd l-ai găsit ?

— Ieri, cînd jucam mingea.

— Hm ! Nu e o jucărie pentru voi. Asta e o piesă de muzeu. Și uite, l-ați stricat, i-ați spart un ocular.

— Nu l-am spart noi, nene ! Așa l-am găsit, spart.

— Va trebui să-l duc la muzeu. Acolo e locul lui, copii ! mai spuse locotenentul.

— Chiar vrei să-l predai la muzeu ? întrebă Emilia, privindu-l lung.

— Deocamdată nu.

Cercetă încă o dată ocularele. În gîndul lui se înfiripă o idee. Îi mulțumi Emiliei cu glas tare că-l sunase la telefon. Altfel n-ar fi ajuns în posesia binoclului și, cine știe, poate la dezlegarea unei enigme.

ÎNTÎLNIRE CU UMBRA

Arșița sufocantă de peste zi nu se risipise o dată cu căderea serii. Pătrunsese în zidurile casei, în acoperiș, în frunzișul pomilor. Deși geamul era deschis, Mihai Podaru simțea din ce în ce mai mult nevoie de aer. Nici un fir de răcoare nu adia din grădină. Dimpotrivă, un șuvoi înăbușitor, de aer supraîncălzit, se revărsa continuu în încăpere.

De când stinsese lampa, se răsucise de zeci de ori când pe o parte, când pe alta, dar nu fusese chip să adoarmă. Poate că la aceasta contribuiau și cele citite în primele două caiete ale bătrînului, o relatare emoționantă a acelor ani de pionierat ai aviației mondiale — și în special ai aripilor românești — când primii noștri constructori de avioane se luptau cu îndrăzneală să înfrîngă nenumăratele piedici și lipsuri, să înalțe cel dintîi avion sub cerul Carpaților. Chipul bătrînului prinsese să-l obsedeze. Aceleași întrebări continue îl răscoleau : „Cine avusese motive să-l suprimе ? Ce era cu acest misterios nepot al lui Adamache, a cărui venire coincidea în chip straniu cu moartea bătrînului ? Dispăruse cu adevărat de cîteva zile sau... ?“

Gîndul îi alerga de la o noțiune la alta, de la un om la altul, stăruia asupra neobișnuitelor întîmplări din ul-

timele zile, încerca să tacă o legătură între ele. Și deodată, sub fruntea lui se strecură o rază...

Se ridică într-un cîot, apoi sări în picioare. „Cum de nu m-am gîndit mai de mult la asta ?” Începu să măsoare încăperea cu pași mari. În cele din urmă se opri la fereastră, dar, la îndemnul unei porniri de moment, se întoarse imediat și, în cîteva secunde, se îmbrăcă.

Îi telefonă Emiliei, care fu uimită că fusese sunată la o oră atît de tîrzie.

— Emilia, iartă-mă... A, nu dormeai... Nici eu... Căldura probabil... Sper să nu ți se pară ciudat... Voiam să te-ntreb : sala proiectanților voștri se află chiar înapoia ferestrelor înalte ?... Ce m-a apucat ?... Hai să zicem... Nu, simple deducții... Deci am avut dreptate... Am să-ți spun curînd, acum nu-ți pot satisface curiozitatea. Noapte bună, Emilia, și mulțumiri !

Încercă să-i vorbească și maiorului Iovan. Telefonul acestuia era însă ocupat continuu.

Nu mai avu răbdare. Trebuia să se convingă cu ochii lui imediat.

Își strecură pistolul în buzunar și ieși din casă precaut, să nu facă zgomot. Cînd să deschidă poarta, văzu o siluetă ascunzîndu-se pe trotuarul de peste drum, în umbra gardului. Rămase ca împietrit. Să fie unul din oamenii lăsați acolo de maiorul Iovan ? Nu, ei n-ar fi vegheat chiar în fața casei.

Mai stătu cîteva clipe la pîndă. Omul din umbră, care era de o agilitate puţin obişnuită, trecu dintr-un singur salt peste gard, în curtea lui Adamache.

Podaru traversă şi el numai un minut după aceea strada, şi statura-i înaltă îl ajută să escaladeze la rîndu-i, tot atît de uşor, gardul. Stătu o vreme lipit de zidul casei, spre a-şi obişnui ochii cu întunericul. Apoi se apropie de intrare.

Uşa de la scară era deschisă la perete. În sfîrşit, acum avea să se convingă. Va trebui să pătrundă în camera de sus, de la mijloc, să vadă chiar acum, noaptea, dacă acolo, înapoia tabloului cu Blériot...

Începu să urce scările, silindu-se să nu facă nici cel mai mic zgomot. Întunericul era deplin.

Scoase pistolul şi îi trase siguranţa. Se orientă pipăind cu vîrful pantofului şi cu mîna stîngă, care-i era liberă. Auzi deodată o uşă scîrţîind.

Zgomotele stridente răsunară în coridor şi parcă i se înfipseră în creier. O umbră păru a dispăre în cadrul uşii de la mijloc, unde se afla biblioteca lui Adamache.

Podaru încremeni. Aşteptă cîteva minute aşa, împietrit, cu răsufierea tăiată. Era conştient de faptul că imprudenţa sau lipsa de luciditate din aceste momente ar putea să-l coste viaţa. Cineva intrase în casă. Acel „cineva“ se afla în apropiere, şi nu era exclus ca individul să fie chiar asasinul bătrînului.

Simțurile îi erau mai încordate ca niciodată. Înțelegea că plutea în juru-i un pericol de moarte, dar ceva din adâncul ființei îl împingea înainte, spre umbra care pierise în camera de la mijloc.

Se îndreptă într-acolo. Pașii îi erau mici, măsurați parcă cu centimetrul. I-ar fi prins bine o lanternă acum. Poate că vizitatorul nocturn intrase în camera aceasta să șteargă cine știe ce urmă. L-ar fi putut surprinde tocmai când acesta s-ar fi așteptat mai puțin.

Deschise ușa cu grijă și se strecură înăuntru. Se trase imediat în stînga și se lipi de zid. Auzi o bufnitură. Era sigur că dacă nu s-ar fi dat la o parte, lovitura l-ar fi izbit în plin. Închise ușa și strigă :

— Să nu faci o mișcare ! Clădirea e înconjurată, n-ai pe unde să scapi...

Nu-i răspunse nimeni. Se făcu auzit însă un clinchet și, îndată, un fascicul de lumină îl fixă în ochi. Răsună o voce ușor strangulată, batjocoritoare :

— Lasă arma jos, ofițerașule ! Mîi-ai încurcat deștul drumul pînă acum !

Podaru simți o lovitură peste braț și pistolul îi zbură cît colo.

— Aha, te-ai cumișit, vezi ? Mîine te vor găsi gîtuît ca pe celălalt dobitoc... Dacă nu-ți vîrai tu nasul, acum eram departe.

Locotenentul își impuse să fie calm. Va trebui să scape din mîinile acestui criminal periculos.

— Te-am bănuît mult prea tîrziu că tu l-ai ucis pe bătrîn, zise el. Acum voiam să mă conving dacă ai şters într-adevăr toate urmele... Mă interesa să privesc ceva în spatele tabloului cu Blériot.

— Ai intuit, deci ! Nu eşti chiar atît de redus cum mi-am închipuit. Iată un motiv în plus să-ţi iei catrafusele de pe lumea asta... Şi chiar acum...

Omul din întuneric nu avu însă timp să-şi pună planul criminal în aplicare. Brusc, becul din tavan se aprinse şi, dinapoia uşii, dintr-o nişă, cineva se aruncă asupra lui.

Podaru înaintă şi el, dar o voce, din spate, îl opri :

— Nu e nevoie să intervii ! Şoarecele a căzut în cursă !
Era maiorul Iovan.

DISCUŢIE ÎN DOI

Locotenentul Mihai Podaru sosise de cîteva minute, cînd secretara îl anunţă că maiorul Iovan îl aşteaptă.

Acesta îl primi cu mîna întinsă, vesel, expansiv :

— S-ar spune că vă simţiţi bine, tovarăşe locotenent.

— Excelent, tovarăşe maior !

— Luaţi loc !

Locotenentul depuse o servietă destul de voluminoasă pe măsuta de lîngă birou.

— Ați adus caietele ?

— Da, răspunse Podaru. Caietele care v-au condus pe un drum fals o vreme...

— Pe noi nu, zîmbi Iovan. Pe dumneavoastră, da.

— Recunosc. Dar numai pînă ieri m-au indus în eroare, cînd am descoperit acest obiect.

Îi întinse binoclul luat de la copii.

— Ei, drăcie ! făcu admirativ maiorul. Înseamnă că acum știți totul. Cît l-am mai căutat ! Unde l-ați găsit ?

Podaru spuse prin ce întîmplare ajunsese în posesia binoclului.

— Totul s-a terminat mai repede decît ne așteptam noi și, mai ales, decît se aștepta ucigașul. Nu-i așa, tovarășe locotenent ?

— Întocmai !

— Un lucru însă nu înțeleg : cum de ați venit azi-noapte în camera cu pricina ?

— Ajunsesem la concluzia că numai acolo poate fi aflată adevărata soluție a problemei. Azi-noapte mi-au venit pe rînd în minte trei elemente : cărămida dislocată, tocul binoclului, binoclul... Mai trebuia să mă conving că prin deschizătura din zid se poate privi în sala proiecțiilor de la fabrica de prototipuri. Nu mi-a fost prea greu să aflui aceasta. Prietena mea, Emilia, este ingineră chiar la această fabrică. Cînd am fost convins că ucigașul nu urmărea ceva în legătură cu averea bătrînu-

lui, sau alte chestiuni personale ale acestuia, am știut cu certitudine că individul care trecea drept „nepotul” lui Adamache nu e străin de crimă.

— Pare-se că era chiar nepotul lui. Un om fără căpătîi, un deklasat foarte periculos, aflat în serviciul unei agenții străine de spionaj.

— Am fost sigur în acel moment că nu țintea altceva decît să intre în posesia unui lucru de mare interes pentru noi.

— Perfect logic.

— Odată instalat în apartamentul lui Adamache, a căutat mai întîi să cîștige simpatia bătrînului, care nu-l prea avea totuși la inimă.

— Întocmai.

— Printr-o întîmplare, portarul fabricii locuia în casă. Deci spionului i s-a oferit încă o dată posibilitatea să încerce să afle unele date care-l priveau direct. Ucigașul a trecut la acțiune fără întîrziere.

— Exact. Să știți însă că portarul e un om cinstit, ca și soția lui. Ne-au fost de mare ajutor, amîndoi, în desfășurarea anchetei.

— Cum sala în care inginerii proiectanți își țin planșetele cu planurile prototipurilor se află chiar în spatele casei unde se instalase, a imaginat ceva destul de ingenios. Îi erau necesare copii după unele planuri. Pentru aceasta s-a înarmat cu un binoclu, după ce a reușit să

disloce o cărămidă din zidul clădirii. Locul acesta era mascat, în interior, de tabloul cu Blériot. Prin deschizătură a descoperit, cu ajutorul binoclului, planșeta care-l interesa, apoi, probabil cu un aparat fotografic cu teleobiectiv, a putut obține și fotocopii...

— Felicitările mele ! Chiar așa s-au petrecut lucrurile. Convingeți-vă singur !

Maiorul scoase din sertar câteva fotografii care reproduceau cu o surprinzătoare claritate detaliile unui plan.

— N-au ajuns în posesia lui, datorită bătrînului Adamache, care l-a surprins tocmai cînd încerca să ascundă aparatul. L-a subestimat pe infirm, a crezut că acesta n-o să afle tot ce pusese la cale. Adamache a pîndit însă clipa cînd nepotul ieșise din cameră și a scos filmul din aparat. Știa că spionul o să-l caute cu disperare, că nu se va da în lături chiar să-l omoare pentru a obține filmul. Într-adevăr, lucrurile s-au petrecut așa cum își închipuisese Adamache.

Spionul a căutat peste tot, apoi s-a dus la bătrîn, l-a amenințat cu moartea, dar acesta nu i-a spus unde e filmul. Profitînd de faptul că rămăsese singur în cameră pentru câteva clipe, Adamache v-a chemat pe dumneavoastră.

— Deci aceasta este explicația ! spuse Podaru gînditor.

— Voia să vă ceară ajutor. Era însă prea tîrziu. Nepotul pătrunde în cameră, întrerupe legătura telefonică

și, fără a întâmpina prea mare rezistență din partea infirmului, îl omoară, înțepându-l în ceafă cu un ac lung. Apoi îl atîrnă în ștreang. A căutat filmul și în camera lui Adamache, a răscolit totul, dar nu l-a găsit. Și aceasta pentru că filmul minuscul nu se afla ascuns altundeva, ci era chiar sub nasul lui, în palma bătrînului, strîns, ca un obiect de mare preț. Numai acolo nu-i dăduse în gînd ucigașului să-l caute. Dacă v-aniintiți, mîna celui mort avea o poziție ciudată, parcă arăta ceva în colțul camerei. Nepotul a crezut că va putea înscena o sinucidere. Singurătatea din casă i-a fost un aliat prețios.

— Am înțeles totul, afară de un lucru : ce căuta azi-noapte, de ce revenise la locul crimei ?

— Filmul, bineînțeles... Sau poate o nouă tentativă de a fotografia planurile. De atunci, din seara cînd a comis crima, nu s-a reîntors decît aseară. Între timp, a încercat multe... A pătruns în camera dumatăle, te-a atacat noaptea, a căutat s-o intimideze pe funcționara de la poștă... Iar noi n-am stat cu mîinile în sîn... Trebuie să știți că, noapte de noapte, am vegheat în camera aceea unde ne-ai aflat. N-am pus oameni să supravegheze afară, ar fi fost o greșeală grosolană. Vă dați seama că nu ne-ar fi căzut atît de ușor în mînă. Pe dumneavoastră avea toate motivele să vă suprimă — de altfel a și încercat s-o facă — fiind singurul care i-ați fi putut distruge alibiul...

— Cum s-ar spune, orice pasăre pe limba ei pierе.
— Chiar așa. Uneori însă, pentru a ajunge la aceasta, trebuie să cheltuiești multă energie, timp, chiar fantezie... Și totuși un reproș tot am să vă fac. Ați acționat de unul singur, imprudent, mai ales în ultimul timp, și lucrurile ar fi putut lua o turnură tragică pentru dumneavoastră.

— A fost o pornire pe care n-am putut să mi-o înfrînez. Am vrut nu să-mi etalez veleitățile de investigator, ci să pătrund pe un drum propriu în acest labirint.

— Și ați reușit nu numai atât, ci să faceți destulă lumină.

O strângere prietenească de mână încheie discuția dintre cei doi ofițeri. Pe maiorul Iovan îl aștepta acum poate o nouă încheștare. Își promisera să se revadă atunci când timpul le va îngădui. Lui Podaru îi rămaseră în minte trăsăturile maiorului, profilul energic, înclinarea cu nimic exteriorizată a acestuia de a dibui firele cele mai încâlcite și de a le descurca.

EPILOG

Mergeau alături pe strada Z...

El păstra aceeași distanță respectuoasă, deși inima îl împingea să se apropie și mai mult de Emilia. Nu-i povestise nici un amănunt din ceea ce se întâmplase cu

o seară înainte și nici măcar nu bănuia că ea știe tot, sau aproape tot.

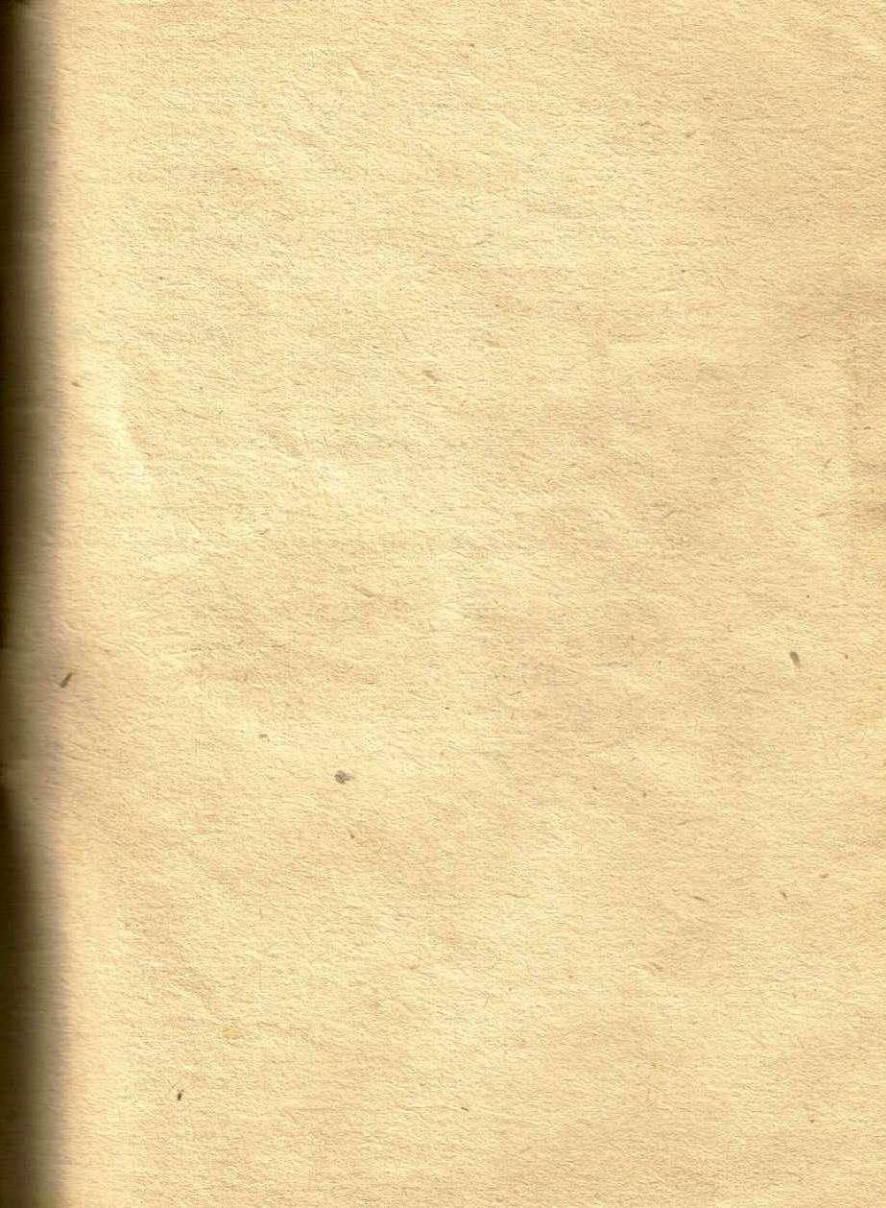
În dimineața aceea chiar, directorul fabricii venise în sala proiectanților și le ținuse o lungă prelegere despre păstrarea secretului de stat. În discuția care avusese loc, numele lui Podaru revenise deseori, ceea ce o făcuse pe Emilia să se îmbujoreze ușor.

Ar fi vrut să-i împărtășească și lui ce simțise atunci, dar socoti că încă nu e momentul. Și pentru că ținea cu tot dinadinsul să grăbească venirea acestei clipe, se apropie și, cu mai mult curaj decît el, îl prinse cu tandrețe de braț.

Mihai o privi pe furiș. Inima lui zvîcni tumultuos. Printr-un simț ascuns, își dădu seama că și a ei și-a accelerat ritmul.

Începea să se însereze. Vorbi cel dintîi :

— Să mergem spre marginea orașului ! Am să-ți arăt stelele. Chiar cînd le privești de jos, de pe pămînt, poți să citești multe în scînteierea lor.

VOR APARE
ÎN CLUBUL TEMERARILOR

R A D U T H E O D O R U

POPAS
ÎN
MADAGASCAR

E D I T U R A T I N E R E T U L U I

M I H A I L C A L M Î C U

SUB SEMNUL
HANGERULUI

E D I T U R A T I N E R E T U L U I

CONSTANTIN CRASNOBAIEV

FIERBEA
OCEANUL

EDITURA TINERETULUI

Redac. responsabil : IORDANA URECHE
Tehnoredactor: GABRIELA ILIOPOLOS

Dat la cules 07.01.1967. Bun de tipar
01.04.1967. Apărut 1967. Comanda nr. 7.614.
Tiraj 80.140. Hirtie ziar sul de 50 g/m²
70×100/32. Coli editoriale 1,75. Coli de
tipar 2. A T. 18.214. C. Z. pentru bibliote-
cile mici 8-R-3. *115*

Tiparul executat sub comanda nr. 70.031
la Combinatul Poligrafic „Casa Scintei”,
Plăța Scintei Nr. 1 — București
Republica Socialistă România

EDITURA TINERETULUI

Lei 1,50

